

Lobera --- fonte Marino --- Perella --- de Bach condam --- Clera --- ipso Pendix --- Miravé ---». Docs. tots llegits per mi en aquell arxiu.

ETIM. Com que la forma *Tresvicos* (amb *-sv-*) en rigor no és més que un hapax, escrit dos cops per un prevere *Mascaró*, només el compromet a aquest: en lloc d'això es troba sempre: *Trevigs*, vuit vegades, *Trevico* (una) i *Trevicos* ja en la menció més antiga llegida pel Dr. Junyent (la de 998). La forma originària fou, doncs, *Entrevics* (> *Entebrics*), i se n'eliminà *entre*, pres com una preposició.

Aquest *Entrevics* és, doncs, l'única forma vàlida per a l'etimologia, que em sembla clarament *INTERVICOS* 'entre els veïnats, entre els barris', referint-se probablement a la situació entremig de Solsona i Llobera —o bé entre aquests i Riner, que també és nom antic. Notem que la major part dels casos figuren en el context sintàctic *in Trevigs*, o *in [loco] Trevig(s)*: en realitat, doncs, ni tan sols hi ha hagut una veritable deglutinació sinó mera interpretació de la frase «*alodio --- inter vicos*».

En fi traslladada la *-r-* modernament → *Tebrics*: mentre d'altres seguien dient *Trevics*, o encreuant-se els dos concurrents, *Trebrics* o *Tresbics*; però com que la gent trobava que no n'hi havia més que un, no pas tres, fou mutilat en *Brics*.

El benemèrit i amable amic Dr. Antoni Llorens, l'arxiver de Solsona em deia: «els docs. proven que ve de TRES VICOS». Com que això era una idea xocant i una mica absurda —*tres poblets?* on són?—, quan a penes no n'hi ha ni un, i d'altra banda no s'explicava el procés de la història lingüística; vaig visurar jo mateix aqueixos «docs. antics» i així és com vaig poder demostrar que el que porten els docs. és *in Trevicos*, sense que el bon prevere *Mascaró* fes més que iniciar l'embull popular. Recentment la *Soc. Onomàstica Bna.*, ha publicat al Sr. A. Bach i Riu (*BuSONom* IV, 41) una petita monografia on promulga —sense cap prova seriosa— la pseudo-etimologia TRES VICOS, que deu haver pres a manera d'oracle del diligent arxiver. La refutem si no sap greu al Sr. Moreu, que organitza el ben pagat butlletí micronímic.

Altament el cas s'ha repetit. *Brics* pda., te. Pinyana agr. a Viu de Llevata (XIX, 1957, 189). També aquí estem entre dos VICOS: Pinyana i Corroncui, de nom i data antiga tots dos: el procés *Ent(r)eb(r)icos* > *Brics* s'hi deu haver repetit.

Al procés solsoní pogué ajudar la infl. dels diversos noms de persona germ. en -RIKS (p. ex. *Ebu-ricus*, rei dels Sueus, en el S. VI; *Abbaric*, S. IX; *Ewarics*, s. v. Först. 445, 435-8, 12,51) i els semblants a *Alberic* (que he documentat en l'art. dedicat a aquest poble valencià). Però especialment el nom de *Viladric* (< *vila d'Eric*, probablement), car hi ha un mas d'aquest nom en te. d'Olius, en el punt on el camí d'El Miracle surt d'aquest terme per entrar en el de Llobera: a Pinell me'n deien «el terme de *biladrik*» (XLVI, 120); a Brics, «cal Viladric»; el mapa Baraut d'El Miracle posa *Viladrics*; i sembla que el nom es repeteix més al Sud: *Collet de biladrik*, al costat de la

Torregassa (XLVI, 12). Deu haver-hi hagut infl. recíproca amb el nom de *Brics*, en la seva vella forma, tenint en comte la *-s* de la variant *Viladrics*.

Un *Cal Pere Brigues* te. Saldes (XXXVIII, 64.19) pot ser derivat, sigui de *Brics* o més aviat d'*Alberic*.

No hi ha gaire o cap relació amb el cognom *Bricall* (vell i arrelat a Bna.); junt amb el qual està més estès *Bricollé(r)*, que anoto a la Bisbal del Penedès (1955), i *AlcM* en uns quinze pobles quasi tots del Penedès: tots deuen venir del mot *bricoller*, *-ollaire*, i també *bricaller* recollit a la Plana de Vic derivat de *bricalla* mot afectiu en el sentit de 'quitxalla' (sense descartar alguna influència del fr. *bricoles* 'menudalla').

BRIGIDA

Nom de persona fem. apareix deformat vàriament en NLL: *Brisda* NP fem. a Cubells (XLVI, 47.32), on els seus fills han fundat *Cal Brizdo*. Cova del *Brizdo* te. Bolulla (XXXIV, 180.21). A diversos llocs l'han reduït a l'accentuació catalana dels participis; cf. la dita menorquina: «*Fila, Brigida / i anaràs vestida*» (Camps Merc., *Folk. Men.* I, 316); Mas i casa de *brežida* te. Alcora (XXIX, 117.12, 112.23, i també a Cabanes de l'Arc (XXIX, 124.6). Can *Briso* te. Santa Margalida ¹ (XLI, 28.23). *Brida* cognom de Porta (XXIII, 83.8). Però ja no veig clar com s'explicaria la *-g-*, si vingués d'això el nom del Molí de *Briga* te. Tibi (XXV, 193.3): potser un ll. arcaic (servat pel mossàrab) (LOCA) APRICA O VALLIS APRICA 'vall soleia'?

¹ Almenys en part, han de venir del mateix NP *Britxot* del Vallespir, i Font de la *Britxa* del Montnegre: més aviat que de l'original de l'eiv. *Labritja* (vol. I, 175 ss., article on els he adjuntat, en n. a la p. 156).

Les Brimoleres, V. Grimoleres Brindís, V. Brand-

BRINES

Barranc de Brines te. Barx (XXXI). Sénia de *Brines* te. Canet de Berenguer (XXX, 43.1). Motor de *Brines* te. Oliva (XXXIII, 8.24), i com a cognom en tres pobles val. del S. (*AlcM*).

Probablement de *bārīni* plural de l'àrab *bornī*, una de les menes de falcó més corrents a la Península (plural registrat per *PAlc*, 118.14): denominació que sovint s'aplica als barrancs on els ocells de presa troben bèsties estimbades: *Barranc dels Buitres* (nom freqüent en el P. Val.), *Voltrera/Ultrera* a tot el domini lingüístic cat., i no menys *La Falconera* o *L'Àstor*; Barrancs de *Fanegues*, a la R. A. del Xúquer (*d'aljanec* 'mena d'esperver').

Era natural que els moriscos convertissin el pl. àr. *berīni* en un pl. català **Berines*, que es contrauria en *Brines*. D'altra banda *berīni* degué ser catalanitzat en *Berí*, contret en *Bri*: *Casetes del Bri* te. Cervera Mae. (XXVIII, 123.3, '59 × '28); la Basseta de *Bri* te. Alca-